

30. neděle v mezidobí rok C (2025)

1. čtení – Sir 35,15b-17.20-22a (řec. 12-14.16-18)

Modlitba chudého proniká oblaka.

Čtení z knihy Sirachovcovy.

Protože Pán je spravedlivý Bůh, nestraní nikomu. Není na straně proti chudákovi a vyslyší modlitbu utištěného. Nepohrdne sirotkovou prosbou ani vdovou, když vylévá svou stížnost. Tíseň utlačeného se skončí, křik ubohého se utiší. Modlitba chudého proniká oblaka a nezastaví se, dokud tam nedojde. Nevzdálí se, dokud Nejvyšší nezakročí, nerozsoudí spravedlivě a neobnoví právo.

Mezizpěv – Žl 34,2-3.17-18.19+23

Hle, ubožák zavolal, a Hospodin slyšel.

Ustavičně chci velebit Hospodina,
vždy bude v mých ústech jeho chvála.
V Hospodinu necht' se chlubí moje duše,
at' to slyší pokorní a radují se.

Hospodinův hněv stíhá ty, kdo páchají zlo,
aby vyhladil ze země vzpomínku na ně.
(Spravedliví) volali, a Hospodin slyšel,
vysvobodil je z každé jejich tísně.

Blízko je Hospodin těm, kdo mají zkroušené srdce,
na duchu zlomené zachraňuje.
Hospodin zachraňuje duše svých služebníků,
nebudou pykat, kdo se k němu utíkají.

2. čtení – 2 Tim 4,6-8.16-18

Ted' mě už jen čeká věnec spravedlnosti.

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Timotejovi.

Milovaný! Já už mám prolít v oběť svou krev, chvíle, kdy mám odejít, je tady. Dobrý boj jsem bojoval, svůj běh jsem skončil, víru jsem uchoval. Ted' mě už jen čeká věnec spravedlnosti, který mi v onen den předá Pán, spravedlivý soudce. A nejen mně; stejně tak i všem, kdo s láskou čekají na jeho příchod. Při mé první obhajobě nikdo se mě nezastal, všichni mě opustili. Kéž je jim to odpuštěno!

Avšak Pán stál při mně a dal mi sílu, abych plně hlásal evangelium a aby ho slyšeli (lidé) ze všech národů. A (tak) jsem byl vysvobozen ze lví tlamy. Pán mě vysvobodí ode všeho zlého a zachrání pro své nebeské království. Jemu bud' sláva na věčné věky! Amen.

Zpěv před evangeliem – 2 Kor 5,19

Aleluja. Bůh pro Kristovy zásluhy smířil svět se sebou a nás pověřil kázáním o tomto usmíření. Aleluja.

Evangelium – Lk 18,9-14

Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus.

Slova svatého evangelia podle Lukáše.

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: ‘Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhle ten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.’ Celník však zůstal stát vzadu a neodvážoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: ‘Bože, bud’ milostiv mně hříšnému.’ Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poniže, bude povýšen.“

Homolie

Drazí bratři a sestry,

někdy máme pocit, že k Bohu musíme přijít se vším, co se nám povedlo – s dobrými skutky, s modlitbou, s čistým svědomím. Jako bychom Bohu chtěli ukázat: „Podívej, Pane, nejsem zas tak špatný, zasloužím si, abys mě měl rád.“

A přitom dnešní evangelium ukazuje pravý opak.

Do chrámu vstupují dva lidé.

Jeden – farizeus – je zbožný, poctivý, vážený. Druhý – celník – je člověk pochybný, s hříchy na duši.

Farizeus se postaví a začne se modlit. Ale v jeho modlitbě

slyšíme spíš samého sebe než Boha:

„Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní...“

Kolikrát i my v duchu říkáme něco podobného: „*Já přeče chodím do kostela, snažím se být slušný, nejsem jako ti druzí...*“

A celník? Ten stojí vzadu, nemá, co by Bohu nabídnul. Jen bije v prsa a říká: „Bože, bud' milostiv mně hříšnému.“ Žádné výmluvy, žádné srovnávání, žádné masky. Jen prosté přiznání: „*Pane, potřebuji Tě.*“

A Ježíš říká něco, co by nás mělo zastavit:

„Tento se vrátil domů ospravedlněn, ne onen.“

Bůh totiž nehledá dokonalé lidi.

Bůh hledá **otevřená srdce**.

Pokora není o tom, že se shodím, že si budu říkat, jak jsem neschopný a hříšný.

Pokora znamená **stát v pravdě**:

Ano, mám chyby. Ale Bůh mě přesto miluje. A já na tu lásku odpovídám důvěrou, ne výmluvou.

Pýcha staví mezi nás a Boha zed'.

Pokora ji bourá.

Pyšný člověk se modlí, ale slyší jen sám sebe.

Pokorný člověk se modlí, a slyší Boha.

Možná znáte ten pocit, když se někomu musíte omluvit.

Není to příjemné, ale když to uděláte upřímně, vztah se často uzdraví a znovu nadechne.

Tak je to i s Bohem.

Když přijdeme s pokorou a řekneme: „*Pane, selhal jsem, ale chci začít znovu,*“ – tehdy se Bůh usměje a řekne: „*To je přesně to, co jsem čekal.*“

Bratři a sestry,
pokora neponižuje – pokora **osvobozuje**.
Pýcha říká: „Já to zvládnu sám.“
Pokora říká: „Bože, s Tebou to zvládnu.“
A právě taková modlitba se vrací k Bohu – a proměňuje život.

Zkusme v tomto týdnu každý den aspoň jednou říct z hloubi srdce:

„Bože, bud' milostiv mně hříšnému.“

A uvidíte, jak se v tom prostém vyznání zrcadlí celá víra: důvěra, naděje a láska.

Amen.